

Kolmen vuoden treenien jälkeen keikalle Kittilään

Vajaat kolme vuotta treenattuamme tunsimme olevamme valmiit ensimmäiselle varsinaiselle keikalle. En tiedä, minkä kontaktin kautta esiintyminen järjestyi, mutta setä-Erkillä saattoi olla sormensa pelissä, koska oli kova kauppamies ja kiersi eri puolilla Lappia. Paikka oli ravintola Erämies Kittilässä ja päivämäärä vappuaatto 1975.

Saavuimme Erämieheen hyvissä ajoin, mutta vastaanotto ravintolassa ei ollut ollenkaan sellainen kuin olimme ajatelleet. Sen sijaan, että meidät olisi toivotettu tervetulleeksi, portsari ilmoitti, ettei noin nuorilla lapsilla ole asiaa ravintolaan vappuaattona ja käski meidät ulos. Aikamme vakuuteltuamme olevamme tilattu orkesteri ovimies pyysi johtajan paikalle. Ensitöikseen tuo arvokas rouva ilmoitti, että oli tilannut Pellosta Sailons -nimisen orkesterin, eikä meillä olisi mitään asiaa sisään. Kerroimme rouvan puhuvan totta, mutta että *me* olimme se hänen tilaamansa pellolainen orkesteri, tarkemmin sanottuna Orajärvestä. Ikää kaikilla yli 11!

Tauno takuumiehenä

Tätä seurasi kauhea parku. Seisoimme siinä ravintolan aulassa ja kuuntelimme johtajan vuodatusta siitä, kuinka koko vappu olisi pilalla. Kuinka hän oli voinut olla niin tyhmä, ettei ollut kysellyt tarkempaa tietoa bändistä? Aikansa kiljuttuaan nainen alkoi kysellä: Osasimmeko soittaa? Millä olimme Pellosta tulleet? Kuka ajoi autoa?

”Osaamme, jakuski on Raappanan Tauno”, vastasimme.

”Tane tulee kohta sisälle, kunhan on ensin auton parkkeerannut.”

”Jos te todella osaatte soittaa ja Tauno voi olla koko illan paikalla tavallaan vanhempana, asiaa voitaisiin harkita.”

Ensin oli kuitenkin soitettava koesoitto johtajalle, ennen kuin yleisöä päästetään sisään. Koesoitto onnistui. Johtajatar jopa hymyili ja kysyi, oliko meillä nälkä. Oli tietenkin. Pöytään tuotiin elämämme ensimmäiset ”ranskalaiset perunat” ja pihvi. Illalla Erämies täyttyi soittavia kakaroita äimistelevistä kittiläläisistä ja johtaja tuli kesken illan tarjoamaan lisäkeikkoja. Meille se sopi.

Markku Orajärvi (vas) ja Kalervo Vanha Sailons-yhtyeestä 1975.

Hauskaa oli... ja siitä jopa maksettiin

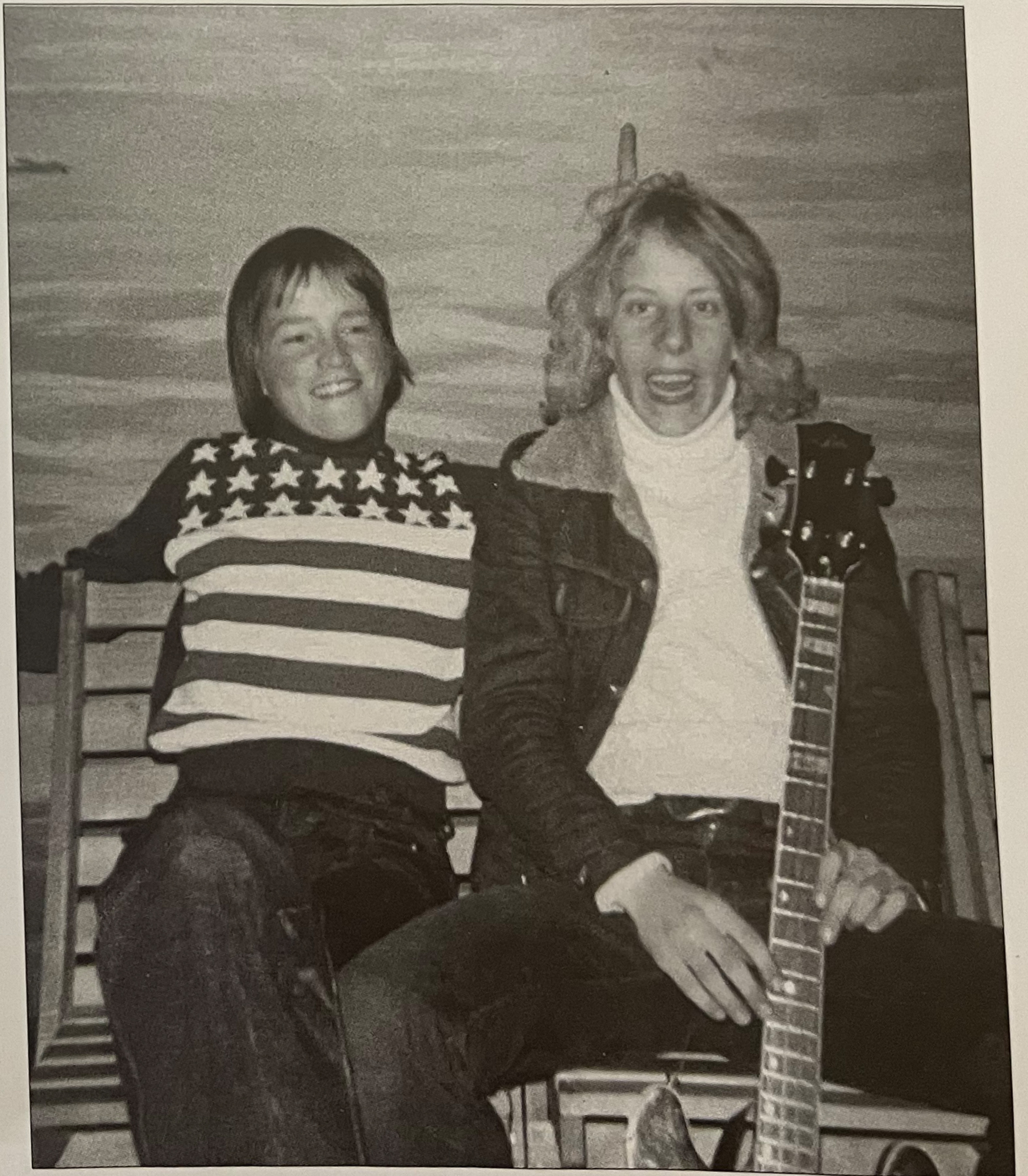
Sen viikonlopun jälkeen alkoi puhelin soida. Esiintymisiä alkoi tulla enemmän kuin ehdittiin tehdä. Soittaminen alkoi tuntua aina vain paremmalta. Hauskaahan se oli aina ollut, mutta nyt siitä jopa maksettiin. Heikki Vanha kuskasi meitä joka viikonloppu jonnekin. Samalla hän oli ”vanhempana” paikalla. Tutuksi tulivat läänin ravintolat, tanssipaikat ja jopa Suomi-seuran talo Kiirunassa.

Ensimmäisessä kokoonpanossa ei ollut ollenkaan bassoa, vaikka se kuulemma oli välttämätön oikeassa orkesterissa. Meillä sitä ei ollut, mutta hyvin kelpasi ilman sitäkin.

Eini aloitti tv-tuolin takaa

Ensimmäisellä kokoonpanolla soitettiin noin puolitoista vuotta, kunnes ilmeni vakava ongelma. ”Sapliinille” (Markku Orajärvi) tuli äänenmurros. Piti löytää uusi solisti. Markun vanhempi sisko Eini osasi laulaa, mutta ei aluksi ollut kovin innokas liittymään bändiin. Tuohon aikaan bändi harjoitteli Hilma ja Eino Orajärven olohuoneessa, josta kuitenkin löytyi apu ujostelevan laulajan ongelmaan: tv-tuoli. Aluksi Eini lauloi piilosta, tuolin takaa. Ujostelua ei tosin kauan kestänyt ja pian Sailons’illa oli upea solisti, Reinosta tuli basisti ja Markusta kitaristi. Markku Vanhan lähdettyä töihin Volvon tehtaalle Etelä-Ruotsiin rumpaliksi tuli Keräsen Veli-Matti Pellosta.

Radiotoimittaja Erkki Ikonen soitti joskus 1977 ja pyysi yhtyettä nauhoituksiin Ponnelle. Soittaisimme muutaman kappaleen, jotka esitettäisiin Lapin radiossa. Samassa ohjelmassa esiintyi myös Tarja & Intro. Eini nauhoitti lähetyksen ja lähetti kasetin Toivo Kärjelle. Tästä alkoi Einin tie tähtiin. Eipä aikaakaan, kun kaikkialla soi ”Yes Sir I Can Boogie”. - Sailons sai loppuajakseen solistiksi Anita Kiviniemen Juok-sengista ja keikkailua jatkettiin aina vuoteen 1978 asti, jolloin orkesterin jäsenet hajaantuivat opiskelemaan ja työelämään eri puolille Suomea.

Kalervo Vanha

Kalervo ja Reino Vanha 1975.